

14. Korunets I. V. Contrastive Typology of the English and Ukrainian Languages : [manual] / I. V. Korunets. – K. : Lybid, 1995. – 239 p.
15. Longman Dictionary of English language and Culture. – Longman, 2000.
16. Matthews P. The Concise Oxford Dictionary of Linguistics / P. Matthews. – Oxford University Press, 1997. – 410 p.
17. Peeters B. Le transcultural. Sémantique, pragmatique et axiologie / B. Peeters // La linguistique. – 2003. – N 1, Vol. 39. – P. 119–135.
18. Wierzbicka A. Emotions across Languages and Cultures : Diversity and Universals / A. Wierzbicka. – Cambridge : Cambridge University Press, 1999. – 349 p.

УДК 811.161.2'373.21

С. В. Шийка,

Національний університет водного господарства та природокористування, м. Рівне

ВЛАСНІ НАЗВИ ОБ'ЄКТІВ ПІДСІЧНОГО ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ РІВНЕНЩИНИ

Статтю присвячено аналізу власних назв об'єктів підсічного землекористування Рівненщини. З'ясовано мотиви номінації, етимологічні корені, лексико-семантичні та структурні особливості мікротопонімів. Наведено приклади споріднених онімів інших територій.

Ключові слова: апелютив, власна назва, лексема, мікротопонім, термін.

Статья посвящена анализу собственных названий объектов подсечного землепользования Ровенщины. Выяснены мотивы номинации, этимологические корни, лексико-семантические и структурные особенности микропонимов. Приведены примеры родственных онимов других территорий.

Ключевые слова: апелютив, собственное название, лексема, микропоним, термин.

The article is devoted to lexical-semantic and structural analysis of the proper names of slash land use small objects of Rivne region.

The attention is paid to the territory that belongs to dense forested regions of Ukraine. This results in the structure of the economy and in activities of residents. For conducting successful farming it is needed free of trees and shrubs land or cleared areas of forest. Perhaps the only way of tillage of new space was cutting land use system. The components slash cycle are: cutting (hooked), uprooting trees; burning them to fertilize the soil; use of land as arable field mowing or pasture; re-afforestation area. They are implemented in terms of vocabulary based on the verb form as chop, uproot, produce etc. It, in turn, motivates the general geographical terms like cutting, frame, korchunok, cutting, products, etc. and a number of their derivatives. Most of them direct way goes to the class of proper names. It is examined 29 such place names, specific localities in which they are used: names of objects that represent sources where they are taken. Served phonetic transcription local pronunciation, accent designation, explanation geographical names (if they appear in the original source). Investigates the motives of their nomination; etymological roots; lexical and motivational, structural features. Examples of other areas related names are given.

Proper names of geographic features small slash land Rivne region form a self-sufficient, promising for further study, lexical group that is largely motivated by the general term Proto-Slavic nature, indicating archaic settlement in logically placed in an Ukrainian language system.

Keywords: appellative, proper name, lexema, microtoponym, term.

Підсічне землеробство – спосіб землеробства, при якому місце під рілля очищають від лісу, а при її виснаженні знову садять ліс [9, Т. VI, с. 500]. Складовими «підсічного» циклу виступають: рубка (підсіка), корчування дерев; спалювання їх із метою удобрення ґрунту; використання ділянки як орне поле, сінокіс чи пасовище; повторне заліснення території. Зважаючи на це, основу термінології підсічного землекористування формують такі дієслова: *рубати, корчувати, теребити, вижарювати, виробляти* тощо.

Термінологію підсічного землеробства відображено в наукових статтях О. Л. Бабицевої, Д. Г. Бучка, С. О. Вербича, В. П. Петрова, В. П. Шульгача та ін. Джерельною базою розвідки послужили власні назви Рівненщини, засвідчені в працях Я. О. Пури, В. П. Шульгача, «Словнику мікротопонімів і мікрогідронімів північно-західної України та суміжних земель» : [у 2-х т.] / [упорядкув. Г. Л. Аркушина] (2006–2007 рр.).

Мета дослідження – з'ясувати мотиви номінації деяких мікротопонімів групи лексики підсічного господарювання, етимологічні корені, лексико-семантичні та структурно-словотвірні особливості, зіставити їх зі спорідненими онімами інших територій.

Процес розчищення лісу для вивільнення ділянки під орне поле, пасовисько чи сінокіс передається дієсловами *вирубати, зрубати*, що походять від основи *руб* < *rǫbъ 'руб, край предмета' [2, Т. 5, с. 130–131]. Корінь *руб* виступає словоутворюючим елементом географічних термінів *вируб* < *вирубати* 'рубаючи, звалювати з кореня все на якій-небудь ділянці (кущі, дерева, ліс і т. ін.)' [9, Т. I, с. 476]; *зруб* < *зрубати* 'рубаючи, відокремлювати що-небудь від основи || рубаючи, знищувати; вирубувати', *зруб* 'місце, де був вирубаний ліс' [9, Т. III, с. 717]. Пор. діал. *вируб* 'зрубаний ліс'; 'місце в лісі, де вирубано дерева', *зруб* 'місце, де вирубали ліс' [12, с. 28, 67]. Результат безпосередньої онімізації зазначених апелютивів спостерігається у власних назвах малих географічних об'єктів: *Вируб* – посівний ґрунт на місці колишнього зрубу (с. Будараж Зд) [4, Ч. 3, с. 106], поле на колишньому зрубі (с. Забілівка Зд) [4, Ч. 3, с. 131]; *Зруб* [Зрун] – поле (с. Михайлівка Рд), пасовисько (с. Крупець Рд), урочище (с. Золотин Кс) [5, с. 188]. З-поміж однокореневих відповідників варто виокремити такі назви: *Вирубанка* – пасовисько (с. Переброди Дбр), *Вируби* – пасовисько (с. Стеблівка Зд), *Вирубка* – пасовисько (с. Яринівка Ср), *Вирубки* – поле (с. Чудель Ср), урочище (н.п. Остки Рк, Поліці Вл) [5, с. 66]; *Зруби* – пасовисько, сінокіс на місці вирубаного лісу (с. Озеряни Дбн) [4, Ч. 1, с. 116], урочище (с. Нагірне Дбн) [4, Ч. 1, с. 122]. Споріднені мікротопоніми також повністю забезпечують називання географічних реалій, утворених після вирубки лісу: лісу, рельєфних особливостей місцевості, болота, кутка села тощо. Варто зазначити, що назви об'єктів підсічного господарювання засвідчено й на інших землях України, зокрема на Волині: *Вирубка* [вируб'ка] – поле на місці вирубаного лісу, *Вирубки* [вируб'нки] – пасовище на місці вирубаного лісу [8, Т. 1, с. 177]; на Чернігівщині: *Вируб* – поле на місці вирубаного лісу, *Зруб* – поле, луг [11, с. 60, 119]; на Сумщині: *Зруб* – поле на місці зрубаного лісу, луг на місці зрубаного лісу, пасовище, *Зруби* – поле [11, с. 119].

Один із наступних етапів господарського освоєння зрубаного лісу позначено дієсловами *корчувати, теребити*. *Корчувати* < *kъrčevati 'корчувати' (укр. літ. *корчувати* 'виривати з землі разом із корінням дерева, кущі, пні || очища-

ти від пнів, корчів ділянку, де колись були дерева, кущі» [9, Т. IV, с. 303]) похідне на *-ovati* від **kьrčъ* ‘корч’ (укр. літ. *корч* ‘пень, викорчований з корінням’ [9, Т. IV, с. 302]) [15, Вып. 13, с. 209–211]. Географічні терміни *корчунок*, *корчунки* – суфіксальні утворення з коренем **kьrčъ*. Їхній відбиток вбачаємо у власних назвах малих мікрооб’єктів: *Корчунки* – орні ґрунти на місці викорчуваного лісу (с. Збитин Дбн) [4, Ч. 1, с. 81], на *корчунку* (с. Антопіль Рв) [4, Ч. 2, с. 33]; поле (н.п.п. Княгинин Дбн [4, Ч. 1, с. 102], Варковичі Дбн [4, Ч. 1, с. 118], Крилів Дбн [4, Ч. 1, с. 123], Тараканів Дбн [4, Ч. 1, с. 160]); поле на місці викорчуваного лісу (н.п.п. Кривичі Рв [4, Ч. 2, с. 151], Листвин Дбн [4, Ч. 1, с. 97], Новостав Рв [4, Ч. 2, с. 109]); нивки на місці викорчуваних лісопнів (с. Замлинок Зд) [4, Ч. 3, с. 140]; лісова місцевість, де після вирубаного лісу були тимчасові поля (с. Теремне Ос) [6, с. 182]; урочище на місці *корчунку* лісу (с. Стеблівка Зд) [4, Ч. 3, с. 137]; *Корчунки* – поле на *корчунку* (н.п.п. Біла Криниця Рв [4, Ч. 2, с. 35], Новомалин Ос [4, Ч. 4, с. 40], Залісся Зд [4, Ч. 3, с. 37]), на викорчуваному лісі (н.п.п. Волошки Рв [4, Ч. 2, с. 66], Рубче Рв [4, Ч. 2, с. 84], Олександрія Рв [4, Ч. 2, с. 59]); нива на місці *корчунку* лісу (с. Йосипівка Зд) [4, Ч. 3, с. 35], на місці викорчуваного лісу (с. Спасів Зд) [4, Ч. 3, с. 66], на *корчунку* лісозрубу (с. Забілівка Зд) [4, Ч. 3, с. 131]; сінокіс на місці викорчуваного лісу (с. Кустин Рв) [4, Ч. 2, с. 57]; урочище на місці зрубу (н.п.п. Турковичі Дбн [4, Ч. 1, с. 168]; Білогородка Дбн [4, Ч. 1, с. 169]). 3-поміж подібних відповідників варто виокремити такі: *Корчава* – сінокіс (с. Дитиничі Дбн) [4, Ч. 1, с. 158], *Корчовні* – поле (с. Плоска Рв) [4, Ч. 2, с. 171], *Корчуга* – урочище, де викорчували дерева (с. Берестя Дбр) [8, Т. 1, с. 366], а також префіксальну назву *Викорч* – поле (с. Миліч Дбр) [5, с. 64], префіксально-суфіксальну *Розкорчунок* – орний ґрунт на місці розкорчованого лісу (с. Милостів Рв) [4, Ч. 2, с. 177] та прийменникову конструкцію-орієнтир *Під корчунками* – випас неподалік корчованого лісу (с. Сухівці Рв) [4, Ч. 2, с. 139]. На Волині *Корчунки* – поле на місці лісу, [карчунки], [курчунки] – поле; *Корчунок* – поле, де викорчували ліс [8, Т. 1, с. 367]; в Сокальському районі Львівщини *Корчунки* [кор’чунки] – поле; *Корчунок* [кор’чунок] – поле, пасовище [1, с. 32].

Викорчовування дерев і кущів, зрубування гілок, сортування матеріалу, очищення від заростей місцевості позначено дієсловом *теребити* < **terbiti* ‘чистити, очищати’ [2, Т. 5, с. 549–550] (пор. діал. *теребити* ‘очищати поле від чагарників’ [7, Т. 4, с. 255]), яке мотивує появу значної кількості лексем із коренем **terb-*, що онімізуються. Назвемо деякі з них: *потереб* (діал. *потереб* ‘луг, де вирубали кущі’, *потереб* ‘місце викорчуване від лісу’ [12, с. 122]) → *Потереб* – сінокіс, пасовисько на місці «протереблених» (очищених від чагарників) лісових зрубів (с. Ходоси Рв) [4, Ч. 2, с. 70], берег на місці «протереблених» (викорчуваних) чагарників (с. Мізочок Зд) [4, Ч. 3, с. 84], луг, у якому «потереблено» (зрубано, викорчувано) чагарники (с. Кургани Ос) [4, Ч. 4, с. 133], *Потереб* – сінокіс, очищений (потереблений) від заростей (с. Руда-Красна Рв) [4, Ч. 2, с. 112]; *потереби* (діал. *потереби* ‘обезліснене, злушене, протереблене поле’, *потереби* ‘сінокіс’ [12, с. 122]) → *Потереби* – сінокіс на місці висічених чагарників, дерев (с. Шубків Рв) [4, Ч. 2, с. 45], *Потереби* – сінокіс, де вирубували кущі; пасовище (с. Млинок Зр), *Потиреби* – сінокіс (с. Стара Рафалівка Вл) [8, Т. 2, с. 257]; *протереб* (укр. літ. *протереб* ‘місце, розчищене від лісу (дерева, кущі)’ [9, Т. VIII, с. 312]) → *Протереб* – поле на місці «протереблених» (висічених, викорчуваних) чагарників (с. Мала Мошаниця Зд) [4, Ч. 3, с. 129]; *протереби* (діал. *протереби* ‘обезліснене, злушене, протереблене поле’ [12, с. 126]) → *Протереби* – поле на очищеній («протеребленій») від заростей землі (с. Листвин Дбн) [4, Ч. 1, с. 97], нивки на «протереблених» (очищених від заростей) займах (с. Суйми Зд) [4, Ч. 3, с. 115], нивки на «протереблених» (очищених) землях (с. Завизів Ос) [4, Ч. 4, с. 102], посівні землі на «протереблених» (зрубаних, вирваних) чагарниках, гайках (с. Нова Мошаниця Зд) [4, Ч. 3, с. 124]; *вitereб* → *Витереблене* [вitereбл’ане] сіножать (с. Дубівка Вл) [5, с. 68]; *теребіж* (< **terbežь*; білор. *церабэж* ‘місце, де викорчуваний ліс, кущі під сінокіс, поле’ [14, с. 292]) → *Теребіж* – болото на місці *корчунку* заростей (с. Комарівка Дбн) [4, Ч. 1, с. 182], *Теребіжі* – урочище, де здійснено «теребіж», тобто очищене місце від заростей (с. Збитин Дбн) [4, Ч. 1, с. 81]; *теребуня* (< **terbun’a* – дериват із суфіксом *-un’a*, співвідносний із **terbь*, **terbiti*) → *Теребун’я* (мн.) – сінокіс (с. Осова Дбр) [14, с. 292]. Власні назви, похідні від основи **terb-* з невеликою амплітудою морфологічних і семантичних коливань, широко використовуються в ойконімії, гідронімії і мікротопонімії як України, так і слов’янського обширу [16, с. 361–362; 14, с. 226]. Порівняймо також мікротопонімії, які незасвідчені на Рівненщині, але записані на Чернігівсько-Сумському Поліссі: *Розтереб*, *Розтереби* – поле, *Розтерьоб* – поле, луг на місці очищеного лісу [11, с. 242].

Очищення території від залишків дерев, кущів, пеньків передбачає їх спалення, і пов’язане з дієсловами *випалювати*, *вижарювати*. Утворені від кореня **žagъ* ‘жар’ [2, Т. 2, с. 187] апелятиви *вижар* < **vūžarъ* і *пожар* < **požarъ* та їхні суфіксальні деривати мотивують значну кількість власних назв ділянок регіону, підготовлених під орне поле, луг, пасовище чи сінокіс. Серед них: *Вижар* – лука (с. Золоте Дбр), луг (с. Любиковичі Ср), пасовисько (н.п.п. Білятичі Ср, Карасин Ср, Кідри Вл, Малий Жолудськ Вл, Мала Совпа Кр), сіножать (н.п.п. Золоте Дбр, Грушівка Ср, Кузьмівка Ср, Малий Жолудськ Вл, Ремчиці Ср, Сновидовичі Рк) [5, с. 64], поле (с. Поліське Бр) [5, с. 64], поле, де колись горів ліс (с. Красносілля Вл) [8, Т. 1, с. 113]; *Вижара* – сіножать (с. Ставки Рв), *Вижари* – сіножать (с. Богуші Бр) [5, с. 64]; *Пожари* – поле, де колись згорів ліс (с. Млинок Зр) [8, Т. 2, с. 234]; *Пожарське* [пожарс’ке] – поле на місці вигорілого лісу (с. Борове Зр) [8, Т. 2, с. 235]. Аналіз семантики споріднених онімів, засвідчених на території області та за її межами, вказує на те, що тільки незначна частина з них називає об’єкти підсічного господарства. Загалом, мова йде про гідронімії [14, с. 319], або найменування місця, де вигорів ліс. Все це підтверджують дані польового збору, записані М. І. Толстим на Поліссі, де *вижар* за ознакою ‘низовина, грузькість місця’ позначає ‘вигоріле місце на болоті, яке стало ямою, що затоплюється водою’, ‘водний простір на болоті (рідше в лісі)’, *пожар* – ‘випалене місце в лісі’ [10, с. 197–199]. В основі мікротопонімів *Випали* – сіножать (н.п.п. Жадень Дбр, Кідри Вл), *Випалоч* – пасовисько (с. Комарівка Кс) [5, с. 65] відбито апелятив *випал*, мотивований дієсловом *випалити*, що співвідносний із *paliti* < **paliti* [2, Т. 4, с. 264–266]. Пор. волинське *Випалена ділянка* [ви’pal’ана дил’анка] – галіянина на місці вигорілого лісу [8, Т. 1, с. 115].

Безпосередня підготовка до практичного використання освоєної ділянки передається дієсловом *виоробляти*, похідним від *robūti* < **orbiti* ‘робити’ [15, Вып. 32, с. 116–118], що мотивує загальну географічну назву *виороб* (< укр. літ. *виоріб*). Діалектну форму відображено у назвах дрібних топооб’єктів: *Виороб* [виоріб] – сіножать (с. Дубівка Вл), пасовисько (с. Старожуків Рв); *Вироби* – поле (с. Кузьмівка Ср), сіножать (с. Веретено Вл) [5, с. 66]; *Вироби* – поле, створене на «виоробах» (очисних роботах) (с. Замлинок Зд) [4, Ч. 3, с. 140]; *Виробки* – поле (с. Велихів Вл), пасовисько (с. Губків Бр), урочище (с. Озеро Вл) [5, с. 66]; *Виробок* – нива (с. Тишиця Бр) [5, с. 66]. Пор. також волинське *Виробки* – поле на місці вирубаного лісу, [виорпки] – пасовище, де колись росла лоза, яку вирубали [8, Т. 1, с. 116].

3-поміж назв ділянок підсічного землеробства зазначимо такі: *Чертїж* – поле (с. Яцьковичі Бр) [13, с. 128], *Чертїж* – пасовисько, луг (с.мт. Смига Дбн) [4, Ч. 1, с. 192], *Чертїжі* (*Чертяжі*) – поля, сіножаті на місці *корчунку* (с. Судобичі Дбн) [4, Ч. 1, с. 151], *Чертїж Марківський* урочище (с. Зелень Дбр), *Чертяжи* урочище (с. Заболоття Вл) [13, с. 128]. Всі вони пов’язані з географічним терміном *чертїж* (діал. *чертїж* ‘поле на місці викорчуваного лісу’, ‘пасовище на зрубів в лісі’ [3, Ч. 2, с. 367]) < **čьrtežь*, похідним із суфіксом *-ežь* від дієслова **čьrtiti* (рос. *чертить* ‘проводити межу

на чому-небудь, по чому-небудь») [15, Вып. 4, с. 162–163]. Пор. також місцеві назви *Черти* – колишнє поміщицьке поле (с. Завизів Ос) [4, Ч. 4, с. 102], поле за так званими «чертами» (межами, границями) села (с. Суйми Зд) [4, Ч. 3, с. 115]. Схожі найменування засвідчено на Волині: *Чертижі* – поле-урочище, [*чертижи*] – сінокіс; *Чертіж* [*черт'іш*] – поле [8, Т. 1, с. 478]; на Львівщині: *Чертіж* – галявина в лісі на зрубі, луки в лісі, поля на місці викорчуваного лісу, пасовище на зрубі в лісі, [*че'р'т'іж*] – поле [1, с. 32].

Власні назви об'єктів підсічного землекористування Рівненської області формують самодостатню, перспективну для подальшого вивчення, лексичну групу. Вони мотивовані загальними термінами праслов'янської природи, що вказує на архаїчність заселеної території, логічно вкладаються в загальноукраїнську онімну систему.

Скорочення назв районів. Бр – Березнівський, Вл – Володимирецький, Дбн – Дубенський, Дбр – Дубровицький, Зр – Зарічненський, Зд – Здолбунівський, Кс – Костопільський, Ос – Острозький, Рд – Радивилівський, Рв – Рівненський, Рк – Рокитнівський, Ср – Сарненський.

Література:

1. Гулик О. І. Фітомікротопоніми півночі Львівщини / О. І. Гулик // *Λογος βνοιαστικί* / [ред. кол. : Е. С. Отин (гол. ред.) та ін.]. – Донецьк : Юго-Восток, 2009. – № 1(3). – С. 29–35.
2. Етимологічний словник української мови : [у 7 т.] / [за ред. О. С. Мельничука]. – К. : Наук. думка, 1982–2012. – Т. 1–6.
3. Онишкевич М. Й. Словник бойківських говірок / М. Й. Онишкевич. – К. : Наук. думка, 1984. – Ч. 1–2.
4. Пура Я. О. Край наш у назвах / Я. О. Пура. – Рівне, 1991–2002. – Ч. 1–4.
5. Пура Я. О. Походження назв територіальних мікрооб'єктів Рівненщини / Я. О. Пура. – Рівне, 1990. – Т. 1. – 206 с.
6. Романчук О. Топоніми села Теремне / О. Романчук // *Острозький краєзн. зб. / Держ. іст.-культ. заповід. м. Острога, Острозьке наук.-краєзн. т-во «Спадщина» ім. кн. Острозьких. – Острог, 2007. – Вип. 2. – С. 180–184.*
7. Словарь української мови / [упорядкув. з дод. влас. матеріалу Б. Грінченко]. – К. : Наук. думка, 1996–1997. – Т. 1–4.
8. Словник мікротопонімів і мікрогідронімів північно-західної України та суміжних земель : [у 2-х т.] / [упорядкув. Г. Л. Аркушина]. – Луцьк : Вежа, 2006–2007. – Т. 1–2.
9. Словник української мови : [в 11 т.] / [гол. ред. І. К. Білодід]. – К. : Наук. думка, 1970–1980. – Т. I–XI.
10. Толстой Н. И. Славянская географическая терминология. Семасиологические этюды / Н. И. Толстой / [отв. ред. С. Б. Бернштейн]. – М. : Наука, 1969. – 260 с.
11. Черепанова Е. А. Микротопонимия Черниговско-Сумского Полесья / Е. А. Черепанова. – Сумы, 1984. – 458 с.
12. Шийка С. В. Народна географічна термінологія Ровенщини: дис. ... канд. філол. наук : 10. 02. 01 / Шийка Світлана Володимирівна. – К., 2013. – Додаток А. Словник народних географічних термінів Ровенщини. – 160 с.
13. Шульгач В. П. Гелонімний ландшафт західноукраїнського Полісся / В. П. Шульгач // *Ономастика України та етногенез східних слов'ян* / [відп. ред. І. М. Желєзняк]. – К., 1998. – С. 106–132.
14. Шульгач В. П. Праслов'янський гідронімний фонд (фрагмент реконструкції) / В. П. Шульгач. – К., 1998. – 368 с.
15. Этимологический словарь славянских языков: Праслав. лекс. фонд / [под. ред. О. Н. Трубачёва]. – М. : Наука, 1974–2011. – Вып. 1–37.
16. Ярослав Редька. Теревовля етнічно-антропогенна vs. Теревовлі анропонімичної та «жертвної» / Я. Редька // *Вісник Львівського університету. Серія філологічна. – Львів, 2012. – Вип. 56. – Ч. 1. – С. 355–367.*

УДК 821.161.2-1

О. А. Шумейко,

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого, м. Харків

ВЛАСНІ НАЗВИ ЯК ЗАСІБ ТВОРЕННЯ КОМІЧНОГО В УКРАЇНСЬКІЙ ПОЕЗІЇ КІНЦЯ ХХ СТ.

Досліджено використання власних назв як характерного засобу творення комічного з урахуванням стильової поліфонії й розширення тематичних меж поезії означеного періоду, представленого авторами кількох поколінь. Аналізований матеріал засвідчує актуалізацію творення різних видів комічного такого лексичного шару, як власні назви. Фактичний матеріал демонструє переважання різних шарів власних назв, які представлені елементами літературної мови, і позалітературної – розмовної.

Ключові слова: поетична мова, власні назви, комічний ефект, поетичний образ, оцінна лексика.

Исследовано использование собственных имен как характерного способа создания комического с учетом стилевой полифонии и расширения тематических границ поэзии обозначенного периода, представленного авторами нескольких поколений. Анализируемый материал свидетельствует об актуализации создания различных видов комического такого лексического слоя, как собственные имена. Фактический материал демонстрирует преобладание различных слоев собственных имен, которые представлены элементами литературного языка, и внелитературного – разговорного.

Ключевые слова: поэтическая речь, собственные имена, комический эффект, поэтический образ, оценочная лексика.

Investigated the use of poetic okazalsh as a typical means of creating a comic with regard to the style of polyphony and the expansion of the thematic boundaries of the poetry of the period, represented by the authors of several generations. The analyzed material evidence update for the creation of a different kind of comic this lexical layer, as its own name. The actual material shows the prevalence of different layers okazalsh, which are represented by the elements of literary language, and outside literary – colloquial.

Implementation of the comic in Ukrainian poetry of the second half of the twentieth century is in line with the trends of modern Ukrainian poetry in general, including the semantics of the poetic word. At the same time comic expression in language practice depends on the artist diastole, resulting in varying proportion of comic elements in the structure of artistic and aesthetic – of fortifications comic elements (poetry Stus, L. Kostenko etc.) to the beginning of the through ironic poetic text demonstrates artistic practice M. Danko, Neda and others unexpected.

The predominance of a certain type of comedy – humor, irony, satire or sarcasm – a separate idiostyle depends on a number of linguistic and extra-linguistic factors such as facility comic evaluation, individual attitude of the author and his evaluation purposes.

Among the lexical means of creating comic prevails evaluative vocabulary, which by its nature is able to convey most clearly the discrepancy between aspiration and reality, according to the author's intention. Comic effect is most often based